

KATARÍNA GILLEROVÁ

KONEČNE
SA ROZHODNI

KATARÍNA
GILLEROVÁ

KONEČNE
SA ROZHODNI

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Viera Hrčková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Katarína Gillerová 2011, 2020
Cover Design © Emil Křížka 2020
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2215-6

VENOVANIE

Asi pred rokom a pol ma požiadala neter, či by som s ňou nešla do svadobných salónov na skúšky svadobných šiat. Mala som ju v nich odfotiť, aby sa potom pre niektoré rozhodla. Súhlasila som.

V prvý deň som v salóne s fotoaparátom čakala, kým sa v šatni oblečie. Po chvíli vyšla von a prešla sa po vyvýšenom pódiu pred veľkým zrkadlom.

Ešte nedávno to bolo strapaté dievčatko, ktoré sa hrávalo s bábikami a s babinkou zachraňovalo mačky z celého okolia. Teraz predomnou stála očarujúca mladá nevesta v nádherných nadýchaných bielech svadobných šatách, pripravená vykročiť vlastnou cestou do života.

Zaskočilo ma to. Takmer som zabudla zatvoriť ústa. Zabudla som fotiť. Len som tam bez pohnutia stála a pozerala na dojímavý obraz nevesty pred sebou. Uvedomila som si, že som svedkom začiatku niečoho krásneho, a od dojatia mi do očí vstúpili slzy. Mám syna, a preto by som niečo také ako skúšky svadobných šiat nemala možnosť zažiť. Muži tomu neporozumejú, ale ženy presne vedia, o čom hovorím.

Bol to pre mňa úžasný zážitok, plný pozitívnych a inšpirujúcich emócií.

Preto túto knihu venujem svojej neteri Janke Holej, rodenej Brezníkovej. Želám jej, aby v manželstve prežila také šťastné a krásne dni, ako bol ten, z ktorého je fotografia na obálke.

Autorka

TAJOMSTVO MAILU

Sedela som sklonená nad zoznamom, ktorý som si v rýchlosti napísala ráno na papier, a kontrolovala som, či som splnila všetky jeho body. Dnešný deň bol mimoriadne rušný a teraz, o siedmej večer, som konečne chcela vypnúť počítač, zhasnúť vzadu svetlá a zavrieť dvere svojho pracoviska.

Svetlo zvonku prenikalo dovnútra v šikmých vežárovitých lúčoch a mne sa zdalo, že ma chcú zlákať von, do teplého piatkového podvečera. Vyjasnilo sa len nedávno, cez deň bolo väčšinou pod mrakom.

Zahľadela som sa cez sklá výkladu do ulice so zvláštnym pocitom nervozity v žalúdku. Vedela som, že dnes sa niečo stane, dnes budem musieť...

„Mami?“ vytrhla ma z myšlienok dcéra, čakajúca pri dverách s rukou na kľučke. „Už vieš, čo urobíš?“

Vedela som. Aspoň som si to myslela.

Prikývla som. „Asi áno.“

„Už si sa rozhodla?“ spýtala sa a v očiach sa jej zračila pochybnosť.

„Zatiaľ to nechajme tak,“ usmiala som sa. „Nechcem sa unáhliť.“

„Vždy si vedela, čo chceš,“ uprene sa na mňa zahľadela, „a najmä, čo nechceš. Len v poslednom čase váhaš, akoby si to ani nebola ty.“

Bože! Keby si ty, dieťa moje, vedelo, aké ťažké rozhodnutia som v živote musela spraviť. A bolestivé. A koľko nocí som prebdela v slzách a pochybnostiach, či som urobila správne.

Lebo niekedy, keď sa zachováte správne, bolí to do zošalenia.

„Natálka, neskôr zistíš aj ty, že nie je všetko v živote buď – alebo. Medzi čiernou a bielou existujú aj sivé odtiene.“

„Buď niekoho máš rada, alebo ho nemáš rada, nie je to tak?“ odmietla moje poučenie. Spodnú peru odula rovnako ako v detstve. Až ma pichlo pri srdci.

Obraz toho malého strapatého dievčatka s odutou perou a nenávisťou v očiach sa na sekundu zjavil predou mnou ako živý.

Hneď som túto predstavu odohrnala.

„V osemnástich to tak vyzerá,“ usmiala som sa. „Bodaj by ti to vydržalo aspoň do sedemdesiatky.“

„Mami, nezdá sa ti, že všetko komplikuješ?“

„A tebe sa nezdá všetko príliš jednoduché?“

„Som zvedavá, či v tvojom veku budem ako ty. Dúfam, že mňa taká katastrofa nepostihne,“ povedala ironicky.

Vzápätí zmizla za dverami, stratila sa z miestnosti tak rýchlo ako pred chvíľou moja predstava malého dievčatka.

Pokrútila som hlavou, pozerajúc na dvere, akoby tam ešte bola. Bodaj by bol osud k tebe zhovievavejší, ako bol ku mne. Bodaj by si nemusela čeliť ničomu takému ako kedysi ja.

Vzdychla som si a pohľadom som uviazla v obrovskom zrkadle nášho salóna. Po oboch stranách sa v ňom odrážal dlhý rad svadobných šiat, zavesených na kovovom stojane ako nadýchané labute. Zahľadela som sa na osobu, ktorú by som mala poznať: vek štyridsaťdva, rozvedená, blond vlasy s ofinou, zelené oči. Postava ako-tak ujde, treba poriadne cvičiť, a najmä pravidelne. A tá idealistka, čo práve odišla, moja dcéra, je ako vietor, ťažko ho chytíš do dlane.

Predstavila som si, ako sa mi pred chvíľou nakláňala ponad plece a čierne vlasy jej padali na plecá k mojim plavým. Nikto by netipoval, že sme matka a dcéra. Aj oči má čierne, po otcovi, ale ten úsmev, ten je môj.

Z myšlienok ma zrazu vyrušil zvuk zvončeka nad vstupnými dverami. Odtrhla som pohľad od postavy v zrkadle a preniesla ho na postavu ženy, ktorá práve vošla.

„Už je zatvorené,“ oznámila som jej.

Žena opatrne zavrela dvere a uprela na mňa prosebný pohľad.

„Prosím vás...“ ozvala sa ticho. „Nemohli by ste mi pomôcť?“ Ruky zopla ako pri modlitbe a zrakom zablúdila k vešiakom so spoločenskými šatami.

„Príďte zajtra,“ povedala som.

„Zajtra bude neskoro!“ zvolala zúfalo. Slzy mala na krajíčku.

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa začudovane. Stála ako kôpka nešťastia.

„Ja neviem, čo mám robiť,“ povedala roztraseným hlasom. Urobila ku mne zopár váhavých krokov. „Zajtra sa vydáva moja mladšia sestra a ja... Mala som pripravené šaty na svadbu, ale... nezmemstím sa do nich. Za posledný mesiac som pribrala aspoň päť kíľ.“ Bezradne rozhodila rukami a ukázala na seba. „Bože, nemôžem sa na seba ani pozrieť, všetko mi je úzke! Som nemožná! Vyzerám príšerne! A moja sestra,“ nasucho prehltila, „robí modelku, často cestuje do zahraničia, je krásna, štíhla a úspešná,“ vyratúvala. Nechápavo som na ňu pozerala. Prečo mi to rozpráva? Ja sa musím sústrediť na dnešné stretnutie. Musím si utriediť myšlienky, zorientovať sa vo svojich pocitoch...

„Na mňa sa celá rodina pozerá cez prsty,“ pokračovala, „ja nikdy nebudem dokonalá ako sestra. Som tá škaredá, tučná, obyčajná úradníčka, a okrem toho...“ Odmlčala sa. Chvíľu vyzerala, akoby chcela vetu dokončiť, potom iba hodila rukou.

„Chcete si požičať šaty,“ skonštatovala som a nervózne pozrela von cez sklá výkladov. Povedal, že keď skončím, mám mu dať vedieť, aby mohol prísť za mnou. Teraz to vyzerá, že som ešte neskončila.

„Bývam tu za rohom,“ ozvala sa žena, „a v poslednej chvíli som si spomenula, že jedinou záchranou pre mňa je vaša požičovňa. Aj sestra si od vás požičala svadobné šaty na zajtra.“

„Karin Pekárová?“ spomenula som si na nádhernú blondínu s našpúlenými plnými perami a nohami dlhými ako gaze-

la. Krásne sa vynímala v tom veľkom zrkadle v bielych nadýchaných šatách s vlečkou, ktoré si vybrala. Pravý opak staršej sestry, ktorá tu predtým stála s nedefinovateľným účesom, v dlhej sukni a širokej blúzke, s niekoľkými kilami navyše. Nikdy by som nepovedala, že tie dve sú sestry.

Prikývla. „Áno, to je ona.“ Potom zase nešťastne rozhodila rukami. „Najradšej by som na tú svadbu nešla, cítim sa trápne, budú ma s ňou porovnávať a sledovať súcitnými pohľadmi... Všetko by som prežila, keby na tú svadbu nepozvala aj...“

Zvedavo som na ňu pozrela. Začalo ma to zaujímať.

„Pozvala niekoho, na kom vám záleží?“

Opäť prikývla. „Medzi pozvanými kamarátmi je jeden, s ktorým som kedysi chodila. Netušila som to, dozvedela som sa to až dnes. Najradšej by som sa hodila do postele a vyhovorila sa na chrípku. Prosím vás, pomôžte mi vybrať nejaké šaty, ktoré...“ prešla pohľadom po svojej postave, „ktoré by mi ubrali zopár kíľ. Hoci pochybujem, že by som v nejakých mohla vyzerať tak, aby som sa pred ním necítila trápne,“ zatvárala sa nešťastne. Dlane sa jej potili, utierala si ich do dlhej neformálnej sukne. „Keď ma uvidí, poteší sa, ako dobre urobil, že ma nechal. A to netuší, že som potom už s nikým nechodila, lebo som naňho nemohla zabudnúť. Dopracovala som sa na tridsaťdvaročnú tučnú, osamelú ženu.“

Rezignovala som. Po tejto nešťastnej spovedi som ju nemohla poslať preč. V tejto miestnosti som si vypočula veľa rozličných príbehov, tento ma však chytil za srdce. S ľútosťou som porovnávala túto zanedbanú, nepríťažlivú ženu s jej krásnou sestrou modelkou. Aj ja by som si na jej mieste radšej želala ležať s chrípkou v posteli.

Zamierila som k vešiakom so spoločenskými šatami. Jedny som vybrala a podržala priamo pred ňou. „Pozrite,“ obracala som vešiak, „vyskúšajte si tieto. Sú nádherné.“

Dlhé čierne hodvábne šaty s pevným korzetom sa pôvabne vlnili nad zemou, dolu okolo lemu ozdobené kvetmi červených a žltých tulipánov, ktoré sa ťahali šikmo vľavo nahor

takmer až do polovice sukne. Tulipány vyzerali ako namaľované, s neostrými kontúrami, akoby sa postupne vynárali z čiernej hmly jemného hodvábu. K šatám patrilo aj čierne bolerko, obrúbené červeným lemom.

Žene sa oči rozžiarili ako vianočný stromček. „Myslíte, že mi budú dobré?“ spýtala sa pochybovačne.

„Sú to štyridsaťšestky,“ odvetila som, „a máme aj číslo štyridsaťosem.“ Viedla som ju do kabínky. „Ak budete potrebovať pomoc, zavolajte ma. Pomôžem vám so zipsom.“

Žena zmizla za závesom a mne zapíjala esemeska.

Zdržal som sa, čítala som na displeji, prídem asi o hodinu. Počkáš na mňa?

Uľahčene som si vydýchla. Nemusím sa znervózňovať kvôli oneskorenej zákazníčke. *Počkám*, vytukala som odpoveď.

O chvíľu sa záves na kabínke odhrnul a vystúpila hodvábná víla. Aj keď nemala éterickú postavu, trochu tak pôsobila. Dopla som jej zips a pomohla obliecť bolerko.

„Páni!“ zvolala, keď sa uvidela v zrkadle. „Vy ste to teda vystihli.“ Neodtrhala oči od obrazu v zrkadle. Potom sa zahľadela na svoju tvár a prestala žiariť.

Podišla som k nej a vlasy jej zdvihla dohora. „To by chcelo oživiť farbu a pekný účes,“ skonštatovala som. „Mali by ste ísť ku kaderníčke.“

„Máte pravdu,“ prikývla. „Mala som na to myslieť skôr. Kto ma teraz vezme?“

„Niečo skúsím,“ vzala som do ruky mobil. Chvíľu som hľadala v adresári. „V paneláku na druhej strane ulice mám kamarátku kaderníčku,“ hovorila som, prechádzajúc jednotlivé mená.

Lubka sa ozvala po dlhom zvonení.

„Vylúčené!“ vyhrkla hneď, keď som sa spýtala, či by nemohla zobrať jednu moju zákazníčku. „V sobotu česem svadby, mám plno,“ vzdychla si. „Lutujem, ale zajtra nestíham.“

„A dnes?“ navrhla som jej. Občas som jej dohodila zákazníčky, bola mi za to vďačná.

„Takto neskoro?“ Priam som ju videla, ako pozerá na hodiny na stene kaderníctva. Napokon súhlasila. „Dobre teda, nech príde, ale nech ráta s tým, že možno bude chvíľu čakať. Asi polhodinu, predpokladám.“

„Rada počká,“ ubezpečila som ju.

„Vy ste poklad,“ zvolala dáma v čiernych hodvábnych šatách. „Dodali ste mi trochu optimizmu do zajtrajšieho dňa.“

„Dodáme ho ešte viac,“ povedala som. „Máme ešte polhodinku, na skúšku vás nalíčim a vy to zajtra zvládnete už sama.“

Zo zásuvky stolíka som vybrala líčidlá. Zastúpim šéfkku, je to jej koníček, z nejednej zákazníčky už vyčarila novú ženu. Veľa som od nej odpozorovala, učím sa rýchlo.

Čiernu vílu som posadila do kresla a zahľadela som sa na ňu. Líčenie nemôže byť veľmi nápadné, vyzerala by smiešne. Malo by byť iba trochu výraznejšie, aby odpútalo pozornosť od kyprých tvarov.

Najprv som naniesla na tvár mejkap, potom som jej jemným štetcom pokryla viečka zlatohnedým tieňom a mihalnice zvýraznila čiernou špirálou. Okraj spodného viečka som jej predtým prešla čiernou kontúrkou. Pohľad sa jej prehĺbil. Jemný rúž odhalil tajomstvo plných pier, rovnako krásnych, ako mala úspešnejšia sestra.

Keď som skončila, vstala a podišla k veľkému zrkadlu. Dobreže neotvorila ústa od prekvapenia. Obracala hlavu zo strany na stranu a obdivovala svoj obraz v zrkadle. Uvedomila som si, že teraz by som ju už priradila ku krásnej sestre.

„Nemôžem tomu uveriť!“ krútila hlavou. „Ako málo stačí, aby žena nevyzerala ako sivá myška. Odjakživa som pohádala spolužiačkami, ktoré sa celé hodiny zaoberali kozmetikou a módou.“

„No, nič sa nemá preháňať,“ usmiala som sa. „Zajtra si kúpte kvalitný mejkap a jemný rúž,“ poradila som. „A investujte do spodnej bielizne. Keď si kúpite elastický sťahovací korzet a oblečiete si ho pod šaty, budete vyzerat oveľa štíhlejšia.“

„Od pondelka začínam cvičiť!“ zvolala nadšene. „Ako sa vám len poďakujem? Keď som sem prišla, bola som zúfalá, a odchádzam ako iná žena.“

„Áno, to je ono,“ prikývla som. „Ste celkom iná žena. Zabudnite na tú, ktorá sem vošla. Zahodte neforemné sukne a široké blúzky. Usmievajte sa na bývalého, nech vidí, že život ide ďalej aj bez neho.“

Rady, tie dávať viem, ale keď ide o mňa... Koľkokrát som si želala vyjsť z tohto salóna a zabudnúť na to, kto som? Nikdy sa mi to nepodarilo. Zakaždým som so sebou vliekla tú zranenú, porazenú a vyplašenú ženu, ktorá sa ukrývala za usmievavú masku.

Zákazníčka zaplatila a so spokojným výrazom si odniesla šaty, v ktorých zajtra istotne zažiarí.

Bol začiatok mája a do miestnosti padalo šero. Zahľadela som sa von, na autá s rozsvietenými svetlami, okná paneláka, ktoré dávali na známosť, že za nimi sa schádzajú rodiny s vyhlídkou na príjemný víkend.

Odvrátila som pohľad od obrazu za výkladom a zrak mi spočinul na svadobných šatách, zavesených bokom od ostatných.

Pozrela som na hodinky. Ešte pol hodiny a je tu. Predstaviť som si muža, ktorý sa ponáhľa za mnou a ja by som mu mala odpovedať na jedinú otázku. Prečo si myslím, že odpoveď poznám na sto percent? Som si tým celkom istá?

Zamrvila som sa na stoličke a pohľadom spočinula na obrazovke zapnutého počítača. Už som ho mala dávno vypnúť. Natiahla som k nemu ruku – a vtedy sa mi pred očami vynoril obraz celkom iného muža.

Zarazila som sa a ruka mi zmeravela. Na niečo som si spomenula. Odrazu som vedela, že počítač nemôžem vypnúť. Ešte sa musím na čosi pozrieť. Hneď. Teraz.

Schytila som mobil. Chvíľu vyzváňal.

„Ahoj, moja, bolo fajn,“ ozvalo sa namiesto pozdravu v telefóne. „To si chcela počuť, nie?“

„Ahoj, Tamara,“ pozdravila som. „Viem, že bolo fajn, ako inak. Volám ti pre niečo iné.“

„Ešte pracuješ?“ spýtala sa.

„Áno,“ odvetila som. „Ale práve som zatvorila.“

„Už ste sa stretli?“ vyzvedala Tamara. „Aj tak viem, že to dobre dopadne.“

„Tak vieš viac ako ja,“ zdôraznila som. „Teraz však od teba potrebujem heslo.“

„Aké heslo?“

„To heslo.“

„To heslo?!“

„To.“

Telefón na chvíľu onemel. „Neblázni,“ vydýchla napokon. „Neblázni.“

„Chcem sa iba pozrieť,“ povedala som ticho.

„Na čo sa chceš pozrieť?“ zvolala pobúrene. „Na to, čo si už v živote nechcela vidieť?“

„Máš pravdu, nechcela,“ súhlasila som. „Ale zmenila sa situácia.“

„Zmenila, nezmenila, bude ti to nanič.“

„Nevadí, chcem to.“

„Nerob to,“ prehovárala ma Tamara. „Fakt, bude ti to na dve veci: na nič a na hovno. Ver mi. Čo tým dosiahneš?“

„Rozlúčim sa.“

„Už si sa rozlúčila!“ zvolala. „Už si to dávno ukončila, nepamätáš? Tak čo teraz vymýšľaš?“

„Nič tým nesledujem, fakt,“ ubezpečovala som ju. „Iba sa pozriem.“

„Daj si poradiť a vykašli sa na to,“ opakovala. V hlase jej vibroval hnev. Odrazu som si uvedomila, že Tamara vie niečo, čo ja neviem.

„Nevykašlem,“ nástojila som. „Povedz mi heslo.“

Pri uchu sa mi ozvalo hlasné zavrčanie. „To bolo rečí, že presmeruj mi tie maily, aby som už od neho nikdy nijaký nečítala!“ napodobňovala ma. „Už ho v živote nechcem vidieť, už

nikdy o ňom nechcem počuť!“ Mlčala som. Mala pravdu. „Náččo som založila novú schránku, ktorú si už nikdy nechcela otvoriť?“ vyčítala mi. Vedela som, že to so mnou myslí dobre. Mlčala som ďalej. Tamaru to dráždilo. „Prečo si ticho?“ hnevávala sa. „Buď rada, že mi nerumázgaš na pleci. Potrebuješ to?“

„Musím sa rozhodnúť. Potrebujem čistý stôl. Zruším tú mailovú schránku, len čo si to prečítam.“

„Čo si chceš prečítať? Prečo by sa milostivý unúval? Prečo si myslíš, že ti niečo napísal?“ chrlila Tamara.

„Lebo tak zúriš. Keby tam nič nebolo, neodhovárala by si ma tak úpenlivo.“ V žalúdku som pocítila chvenie. Bola som čoraz zvedavšia. Čo ak Tamara odmietne? „Naozaj ju zruším, veď o nič nejde,“ ubezpečovala som ju.

„Ja ju zruším!“ jedovala sa Tamara. „Ty sa ním už nezaoberaj.“

„Nebudem, sľubujem.“

V telefóne sa ozvalo zlostné zafučanie. „Tak dobre, keď si taká tvrdohlavá. Nikdyviac00.“

„Čo nikdy viac?“

„Heslo, Natálka, heslo.“

„Nikdy viac?“ opakovala som začudovane. Potom mi to došlo.

„A dve nuly,“ pripomenula mi ironicky. „Vzťah, ktorý mal pre teba význam dvoch núl. A Nikdyviac bez medzery.“

„Ďakujem,“ povedala som. „Ozvem sa, zavolám ti. Už sa nehnevaj.“

„Mala som ich vymazať,“ zašomrala a vypla mobil.

Netrpezlivo som uchopila myš a moje prsty sa nedočkavo rozbehli po klávesnici.

Potvrdením hesla som sa dostala do schránky, ktorú som nikdy nechcela otvoriť. Mohli v nej byť maily od jediného človeka, a ja som od neho už nikdy nechcela prečítať nijaký. Tamara pred dvoma rokmi zadala pokyn na ich presmerovanie z mojej bežnej mailovej schránky do tejto špeciálnej. Všetky do jedného, z jednej jedinej mailovej adresy. Jeho.

Na hornej lište monitora blikal červený znak, oznamujúci poštu v mailovej schránke, ktorú som otvárala prvý raz od jej založenia. Klikla som naň.

V pošte sa mi pred očami rozvinula roleta mailov. Neveriaci som na ne zízala. Zatajila som dych. Najprv som si všimla ich počet – stotridsaťdva. Posledný bol spreď troch dní. Postupne som na ne klikala a otvárala ich. Prvý mi poslal pred polrokom – nežný, taký nežný, až sa mi oči zaliali slzami.

Pochopila som, prečo Tamara nechce, aby som si ich prečítala. Už som rozumela jej poznámke: Mala som ich vymazať. Pravdepodobne mailovú schránku občas kontrolovala. Neprezradila mi to.

Každý mail bol takmer rovnaký. V každom sa opakovali slová, ktoré by ma ešte pred pár rokmi vyniesli do nebies.

Od muža, ktorý mi ich napísal, som ich nikdy nepočula. A teraz tu svietili a vyrážali mi dych svojou naliehavosťou.

Odosielateľ bol vytrvalý. Písal mi aspoň raz do týždňa, stále rovnaké slová:

„Lúbim Ťa, lúbim Ťa, ozvi sa, prosím!“

KDESI NA ZAČIATOK

Ak sa mám vrátiť od týchto vyznaní lásky na začiatok svojho príbehu, musím načrieť hlboko do svojej pamäti, lebo spomienky sú tam uložené tak, aby ma nezraňovali. Musím si ich oživiť, rovnako ako aj ľudí, s ktorými sa už nikdy nestretnem alebo nechcem stretnúť. Patria do minulosti a teraz sa budú vynárať a pripomínať mi všetko, na čo som chcela zabudnúť.

Tak kde začnem?

Vrátim sa do obdobia, keď som mala dvadsaťšesť, malá Natália tri roky a môj muž Laco sa práve vrátil z roboty domov.

„Ahoj,“ zakývala som mu z kuchyne. Práve som vykladala veľký nákup z tašky, spotená a uštvaná. Nakupovať s malým dieťaťom je ako pracovať v bani.

„Ahoj,“ odvetil mi, prezúvajúc sa v predsieni.

Podľa tónu hlasu, som spoznala, že sa zastavil u mamy. Znechutene som si pomyslela, že sa tam mohol zdržať ešte aspoň hodinu, aby som si trochu vydýchla.

„Máme niečo na jedenie?“ spýtal sa, hneď ako vkročil do kuchyne.

„O chvíľu,“ odvetila som. „Práve som prišla,“ pohybom ruky smerom k plným taškám som mu naznačila dôvod. Syry, mlieko, vajcia sa premiestnili z nákupnej tašky do chladničky. Zabuchla som ju trochu prudšie. „Som uštvaná,“ sťažovala som sa. „Z roboty po malú, s malou na nákupy. A cestou potrebovala cikať. Museli sme sa zastaviť v parku. Padám od únavy.“

„Myslíš, že ja nie? A aj od hladu.“

„Veď u mamy sa vždy naješ,“ podpichla som ho. Istotne ma len provokuje, nemôže byť hladný, veď u svokry jedol len nedávno.

„Máš pravdu, u mamy áno,“ súhlasil ironicky. „Na rozdiel od tejto domácnosti.“

„Nevedela som, že tu trpíš hladom,“ odvrkla som nahnevane. Utrela som si pot z čela. Príšerne ma bolela hlava.

Do kuchyne vbehla Natálka, ktorá sa hrala v detskej izbe.

„Oci!“ vrhla sa mu do náručia. „Poď, ukážem ti veľký hrad. Bude v ňom bývať princezná.“

„Ocko si musí oddýchnuť,“ odtisol ju od seba. „Vieš, moja, ocko dnes veľa pracoval.“ Malej pohasli očka. Sklamane čakala.

„Nemôžeš sa pozrieť na ten hrad?“ spýtala som sa ho. Aj mamička veľa pracovala, pomyslela som si.

Unavene si prešiel rukou po čele. „Potom, Natálka, neskôr,“ postrapatil jej vlasy. „Trochu si pospím.“

Keď zmizol za dverami obývačky, posadila som sa k stolu

a malú si pritiahla k sebe. „Vypiješ trochu mliečka, zješ jogurtík a pôjdem sa pozrieť na tvoj hrad.“

„Iba mliečko,“ navrhla a zavesila sa mi oboma rukami okolo krku. „Jogurtík potom.“

Keď dopila, presunula som sa z kuchyne do detskej izby. „To je krásny hrad!“ pochválila som hrad z kociek. „A kde je princezná?“

Natálka odbehla ku skrinke a víťazoslávne z nej vytiahla bábiku v dlhých šatách, ktoré som nedávno ušila. „Tu spala,“ ukazovala prstom do skrinky. „Teraz ju posadím do hradu.“

Vzala bábiku a chvíľu sa s ňou zabávala uprostred izby na koberci medzi rozloženými hračkami. Pritláčala som si hánky na spánky, hlava mi išla prasknúť. V otvorenej skrinke som si všimla čosi biele. Kus papiera.

Vybrala som ho. „Odkiaľ to máš?“ spýtala som sa Natálky. „Tam,“ ukázala prstom do predsieni. Na dlážku.

S privretými očami som študovala blok z reštaurácie. Pravdepodobne vypadol Lacovi z vrecka nohavíc. Štyrikrát varené párky s horčicou, osemkrát veľké pivo, jedna kofola. Pozrela som na dátum. Bolo to pred dvoma dňami.

Zdvihla som hlavu a zahľadela sa do steny, aby som si spomenula, čo bolo pred dvoma dňami. Vzápätí som sa nahnevávala. Predvčerom Laco prišiel domov neskôr, vraj sa zdržal v práci. A robil cirkus, že ešte nie je hotová večera. Mala som robotu s Natálkou, spadla do blata a celá sa umazala, musela som ju hodiť do vane a okúpať. Blato mala aj vo vlasoch, a keď som jej ich umývala, jačala odušu. Potom som jej ošetrila zranené koleno a zasa nariekala, vraj ju to štípe. Posadila som ju na práčku, kým som preprala zablatené šaty a vyvesila na balkón. Keď som skončila, bola som na smrť unavená.

A milostivý si príde akoby z roboty, nadžganý párkami a pivom, a tvári sa, akoby hladoval od Veľkej októbrovej revolúcie.

Bezmocne som sa zvalila na Natálkinu posteľ. Zdvihla hla-

vu a usmiala sa. Páčilo sa jej, že som pri nej, že nebehám nepríčetne po byte s varechou alebo handrou, ale má ma iba pre seba vo svojej izbičke.

Hrala sa sama, prihovárajúc sa bábikám a dvom plyšovým zajacom. Začalo sa mi driemať a po chvíli som upadla do hlbokého spánku.

Zobudil ma telefón. S námahou som sa posadila a pomaly som sa k nemu došuchtala. Ak to bude švagriná Vlasta, virtuálne jej slúchadlom rozmlátim hlavu. Bola to ona.

„Ahoj, je Laco doma?“ spýtala sa. Ja som ju nezaujímala. Trpela na Laca, svojho mladšieho brata, ktorého plnohodnotne komandovala aj na diaľku. Aj celú našu domácnosť, kým som sa nevzoprela.

„Laco spí,“ odvetila som bez pozdravu. „Mám ho zobudiť?“

„Nie, to nie,“ odmietla hneď, akoby sa bála, že mu to spôsobí doživotnú traumu. „Však to môžem vybaviť aj s tebou. Oslava mojich narodenín sa prekladá z nedele na sobotu.“

„Na sobotu?“ zatiahla som. „A prečo? Na sobotu máme už program.“

„Tak ho zrušte,“ rozhodla ako generál. „Je to problém?“

Naježila som sa ako mačka na plote, keď zbadá jazvečika. „Je to problém,“ povedala som dôrazne. „Už máme dohodnuté dačo iné. Oslava mala byť v nedeľu.“ Už teraz mi trpeli zuby, keď som si na ňu spomenula.

„Čo také dôležité máte, že sa to nedá preložiť?“ spýtala sa ironicky.

„A čo také dôležité máš ty, že to musíš preložiť?“ zakontrovala som.

Mlčala len dve sekundy. „No, nič, dohodnem to s Lacom,“ rozhodla sa. Nie s takou nulou, akou som ja.

„Ak si si nevšimla, aj ja som súčasťou Lacovej domácnosti,“ pripomenula som jej. Teraz si istotne pomyslela: Bohužiaľ.

„K mame príde celá rodina, hádam to Lacovi neurobíš?“

Hneď som si všimla to jednotné číslo. „K mame?“ zatvárala som sa prekvapene. „Myslela som si, že oslava bude u vás.“

Dobre som vedela, prečo u svokry. Svokra navarí, napečie, nachystá. A Vlastičkina domácnosť zostane nedotknutá, manikúra na jej nechtykoch nepoškodená.

Neuznala ma za hodnú odpovede. „Keď sa Laco zobudí, nech mi zavolá,“ ukončila hovor. Opäť bez pozdravu. Bože, ako ju milujem! Najväčšmi vtedy, keď o nej nič neviem.

Práve som dopiekla pätnástu palacinku, keď rozospatý Laco vstúpil do kuchyne. Pretieral si oči a snažil sa zaostriť zrak na to, čo bude na večeru.

„Máš zavolať Vlaste,“ ozvala som sa. „Vraj sa oslava prekladá z nedele na sobotu.“

Neviem, či ma vnímal, ale zrak sa mu asi už zaostril. „Palacinky?“ zašomral sklamane. „Nemohla si mäso? Dnes sme mali v robote na obed rizoto.“

Mala som sto chutí vysypať mu palacinky na hlavu. „Ak mi dáš jedálny lístok z vašej jedálne, nabudúce budem vedieť, čo nemám variť,“ odsekla som mu. A to som si myslela, že sa poteší! Keď svokra robí palacinky, ide sa zjašiť od radosti. Poskakuje okolo nej pri sporáku ako Indián okolo dreveného totemu a vychvaľuje ju do neba. Za tie štyri roky, čo sme spolu, sa mi takej pocty nedostalo ani raz.

„Prečo Vlasta prekladá oslavu?“ spýtal sa, sediac za stolom. Otrávene ma pozoroval, ako natieram palacinky jahodovým džemom. Keby som vedela, ako sa bude tváriť, ušetrila by som si robotu a uplynulú hodinu strávila s knihou v ruke. Výsledok je aj tak rovnaký: nespokojnosť.

„To vie len ona,“ odvetila som. „Máš jej zavolať. Povedz jej, že ľutujeme, ale v sobotu ideme k našim.“

Po tvári mu prebehol tieň. „Oslava je dôležitejšia, nie?“ vyhrkol. „K vašim môžeme ísť inokedy.“

„Sme pozvaní na obed,“ pripomenula som mu. „A príde aj brat.“

„Nechceš mi predsa povedať, že na Vlastinu oslavu nepôjdeme?“ spýtal sa pohoršene. Medzi obočím sa mu objavila kolmá vráska. Akosi pričasto sa mu v poslednom čase robí.

„Stanko pricestuje zo služobnej cesty z Košíc a hneď na druhý deň odchádza do Olomouca.“

„Budeš s ním inokedy,“ mykol plec omôj manžel.

„Aj ty môžeš byť so svojou sestrou inokedy. Býva v Bratislave. Môžeš ju navštevovať sedemkrát do týždňa.“

„Ja nemôžem za to, že tvoj brat sa oženil v Čechách,“ rozhodil Laco rukami. „Prečo tu nezostane aspoň do nedele?“

Z hrude sa mi vydral ťažký vzdych. Rozhovor s mojím mužom nevedol nikam, ako obyčajne. „Ja som nepovedala, že ty môžeš za to, že sa oženil v Čechách,“ zdôrazňovala som zámená. „Všimol si si, o čom sa zhovárame?“ namierila som naňho príborový nôž, zabraný od džemu. „Tvoja sestra preložila oslavu narodenín a nám sa to už nedá zmeniť, lebo na sobotu máme iný program. Sorry, ale mala sa nás spýtať predtým, ako to urobila.“

„Neviem, prečo by sa to nedalo zmeniť,“ húdol si svoje. „Na obed k vašim pôjdeme inokedy.“

„Ale nebude tam Stanko!“ zvýšila som hlas o oktávu. „Ty nedokážeš pochopiť, že na druhý deň ráno odchádza?“

„A ty si musíš vždy presadiť svoje?“

„Ja si nič nepresadzujem, tak to bolo pôvodne dohodnuté!“ zvolala som. Päť palaciniiek som prudko premiestnila na čistý tanier, pocukrovala a ozdobila šľahačkou v spreji. Tanier s večerou som položila pred Laca.

„No tak sa to zmenilo!“ zašermoval príborom nad palacinkami. „Čo z toho robíš takú vedu!“

Ježiši, prečo ma nikto neupozornil, že takto vyzerá manželstvo?!

„Prečo kričíte?“ ozvala sa malá. Prekvapene som sa obrátila k nej. Vôbec som si nevšimla, že sa hrá na zemi pri dverách a počúva. Pozerala na nás vystrašenými očami, kútiky úst spustené. Plač mala na krajíčku.

„Ale, moja,“ zohla som sa k nej a vzala ju do náručia. „To sa s ockom len tak nahlas rozprávame, chceme sa dohodnúť,“